

**για τον κοινωνικό
εκφασισμό, τους φασίστες
και τον αγώνα ενάντιά τους**

αναρχικοί-ες, αντιεξουσιαστές-τριες, αντιφασίστες-τριες από άγιους ανάργυρους, ίλιον, καματερό

Κάτι περισσότερο από τρία χρόνια από την ένταξη της χώρας στις μνημονιακές πολιτικές, σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης και με ένα ατέλειωτο σερί από εφαρμογές εξαιρέσεων. Μαζί με την αγριότητα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών εκπαιδευόμαστε να ζούμε με πράξεις καθημερινής βαρβαρότητας – φασιστικές, δολοφονικές επιθέσεις σε μετανάστες, στρατόπεδα συγκέντρωσης έμψυχων αχρήστων, καταστολή, αστυνομικοί στρατοί κατοχής των πόλεων, εξαθλίωση, δυστυχία. Και με ένα λεξιλόγιο που διεκδικεί να πνίξει ό,τι αντιτίθεται στις κυρίαρχες επιλογές, που επιβάλλει τον ασφυκτικό μονόλογο της γλώσσας της καθεστωτικής βίας.

ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΣ

Είναι αδύνατο να μιλήσουμε για τη διαδικασία κοινωνικού εκφασισμού που συντελείται χωρίς να αναφερθούμε στο τι σημαίνει καθεστώς έκτακτης ανάγκης και συνθήκη εξαίρεσης. Η μόνιμη και σταθερή «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» ενεργοποιήθηκε ευθύς εξαρχής με την ένταξη της χώρας στις μνημονιακές νεοφιλελεύθερες πολιτικές, ώστε η εξουσία να λάβει οικονομικά

και κατασταλτικά μέτρα, με στόχο την πλήρη εκπειθάρχηση και τον ακαριαίο και αιφνιδιαστικό εξανδραποδισμό μεγάλων κοινωνικών κομματιών. Σύμφωνα με τα νομικά λεξιλόγια, «κατάσταση εξαίρεσης» ορίζεται το δικαίωμα της εξουσίας να αποφασίζει την αναστολή της κανονικότητας που εγγυώνται οι νόμοι και το σύνταγμα μπροστά στον εκάστοτε κίνδυνο πολέμου, επανάστασης, τρομοκρατίας ή οικονομικής κατάρρευσης. Στην περίοδο που διανύουμε η εξαίρεση έχει γίνει πρότυπο άσκησης της εξουσίας. Ο Καρλ Σμιτ, νομικός των ναζι, τη δεκαετία του '20 ανέφερε ότι: «Κυρίαρχος είναι όποιος αποφασίζει για την επιβολή της κατάστασης εξαίρεσης και εγγυάται τη σύνδεσή της με την έννομη τάξη». Το νομικό πλαίσιο, με βάση το οποίο δομήθηκαν τα κοινωνικά συμβόλαια, αναστέλλεται αλλά η αναστολή αυτή εμφανίζεται όχι ως απόκλιση από το «δίκαιο» αλλά ως ο πλέον συνεπής και ενδεδειγμένος τρόπος εφαρμογής του. Με τη συνθήκη αυτή, η εξουσία δεν καταφέρνει αναδιαρθρώσεις μόνο σε πολιτικό, οικονομικό και κατασταλτικό επίπεδο, αλλά προχωράει ένα βήμα πιο πέρα: επανακαθορίζει το «κοινωνικό», τον κοινωνικά αποδεκτό αξιακό κώδικα στη βάση της τάξης και του νόμου, ενισχύοντας την εθνο-πατριωτική ρητορεία, το ρατσισμό και την ξενοφοβία. Έτσι, αναδιευθετούνται οι κοινωνικές σχέσεις και εισάγονται προς εμπέδωση λογικές αξιοβίωτης και μη ζωής. Γιατί η δικτατορία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών δεν αφορά μόνο στην καπιταλιστική οικονομία της αγοράς αλλά και στην εισαγωγή των νόμων της αγοράς εντός του «κοινωνικού». Υπό αυτό το πρίσμα, η ζωή διεξάγεται με τους δαρβινικούς όρους της «φυσικής επιλογής»: όσοι/ες δεν τα βγάζουν πέρα, όσοι/ες δεν προσαρμόζονται, δεν ακολουθούν λογικές βελτιστοποίησης ή δεν επιβιώνουν της βελτιστοποίησης σύμφωνα με τα κυρίαρχα στάνταρντ, όσοι/ες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του εθνο-νεοφιλελεύθερου δόγματος, αποβάλλονται ως παρίες και παρείσακτοι/ες. Αυτό είναι το υπόστρωμα πάνω στο οποίο δομούνται οι θεατές και αθέατες όψεις του κοινωνικού εκφασισμού.

Η επιβολή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και η διαδικασία φασιστοποίησης είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένες. Η εκφασισμένη βαρβαρότητα ως κανονικότητα είναι απαραίτητη προϋπόθεση της καπιταλιστικής ερημοποίησης και της απρόσκοπτης συνέχισής της. Επιπλέον είναι κομμάτι της στρατηγικής διασποράς φόβου σε αυτούς/ές που δεν θέλουν και δεν υπομένουν άλλο τη λεηλασία της ζωής τους.

ΟΡΑΤΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Σε αυτό το υπό φασιστοποίηση περιβάλλον έχουμε την εμφάνιση στο προσκήνιο των νεοναζί της Χ.Α. Με συστηματική προβολή και ουσιαστικά πριμοδότηση

-ακόμα και στις περιπτώσεις αρνητικής διαφήμισης- από τα καθεστωτικά μέσα χειραγώγησης (τηλεόραση και αστικές φυλλάδες), οι ηγήτορές τους πραγματώνουν ρατσιστικές πράξεις βίας, παράλληλα πάντα με τις ωμές κρατικές μεθοδεύσεις, βασανίζουν, δολοφονούν. Γίνονται ο ορατός φασιστικός πόλος του καθεστώτος. Γιατί οι φασίστες της Χ.Α. δεν αποτελούν καμιά εκτροπή της δημοκρατίας, μια ατέλεια που χρειάζεται διόρθωση. Η ενδυνάμωσή της ήταν εξαρχής συστημική επιλογή με πολλαπλούς στόχους. Η έγχυση των δηλητηρίων της φασιστικής ιδεολογίας είναι ουσιώδης για τη συγκεκριμένη συγκυρία καθώς βασικό χαρακτηριστικό της είναι η κατασκευή απειλητικών «άλλων» (μεταναστών, ομοφυλόφιλων, Ρομά, Εβραίων κ.α.) με όρους ριζικής και ασυμφιλίωτης «εθνοφυλετικής» διαφοράς, που ευθύνονται για την κρίση και πρέπει να αποβληθούν από το εθνικό κοινωνικό σώμα, προκειμένου να διασφαλιστεί η καθαρότητα και η συνοχή του. Με παρόμοιο τρόπο επιχειρείται η επανασύσταση ενός μέρους του ελληνικού κοινωνικού ιστού με «εθνικούς όρους» αλλά και με μια τυφλή στρατιωτική μεθοδολογία. Οι αγανακτισμένοι πατριώτες και όλη η σαπίλα των «προδομένων» υπερ-ελλήνων και νοικοκυραίων ανακτούν την εμπιστοσύνη τους απέναντι στο πολιτικό σύστημα (που κατά τα άλλα τους πούλησε εν μια νυκτί...) και ταυτόχρονα υφαίνουν έναν νέο κοινωνικό ιστό όπου μπορούν να ασκηθούν πελατειακές ή ψηφοθηρικές πολιτικές αλλά και νέες κοινωνικές συμμαχίες σε επίπεδο δρόμου (ενάντια σε εσωτερικούς εχθρούς).

Σε ένα άλλο επίπεδο, οι φασίστες της Χ.Α. αποτελούν εκείνο τον αντεξεγερτικό στρατό φανατικών της διασφάλισης των συμφερόντων των από πάνω, ανάμεσα στους από κάτω. Η εξουσία χρειάζεται οπωσδήποτε εκείνο το αντίβαρο που θα μπορεί να καταφέρνει «πλήγματα» από τα μέσα στον «εσωτερικό εχθρό», σε όλους εκείνους κι εκείνες που σε πείσμα των εποχών αρνούνται να παραδώσουν τη ζωή τους αμαχητί. Και είναι επίσης γνωστό ότι μια «εμφυλιακού» τύπου σύρραξη στις γραμμές των από κάτω, πετυχαίνει πολύ περισσότερα από μια στρατιωτικού τύπου καταστολή. Η παρουσία τους στις γειτονιές, με εκδηλώσεις μίσους, εθνικιστικά παραληρήματα σε πλατείες και μαζώξεις ελεημοσύνης με πρασινάδες και ζυμαρικά για φτωχούς «πατριώτες», τα τάγματα εφόδου με τις ρατσιστικές, δολοφονικές επιθέσεις και η οργάνωση και εκπαίδευση των εθνικιστικών πολιτοφυλακών πίσω από τα φώτα της δημοσιότητας με σκοπό την καταστολή των μελλοντικών εξεγέρσεων των από κάτω, είναι ο τρόπος για να εξοικειωθούμε με το φόβο, να γίνει ο τρόμος συνθήκη ζωής.

Οι φασίστες είναι οργανικό κομμάτι των δογμάτων μηδενικής ανοχής, του «νόμου και της τάξης», των «εθνικών στοιχημάτων», του χτυπήματος των «εστιών ανομίας», των «επιστρατεύσεων για το κοινωνικό καλό».

Παρουσιάζονται ως φιλολαϊκοί, φιλεργατικοί και φιλεύσπλαχνοι απέναντι στην δοκιμαζόμενη ελληνική κοινωνία, με στόχο την πρόκληση κοινωνικής σύγχυσης για την ταυτότητά τους, τις επιδιώξεις τους και φυσικά για να εισπράξουν το μεγαλύτερο δυνατό εκλογικό αποτέλεσμα στο μέλλον. Η τακτική της πρόκλησης σύγχυσης στην κοινωνία είναι κλασικό εργαλείο στην άσκηση της αστικής πολιτικής, κυβερνήσεων και κομμάτων, εργαλείο προσεταιρισμού και καιροσκοπισμού προς όφελος της δύναμης και της ηγεμονίας, χειραγώγησης της κοινωνικής συνείδησης, που ρίχνει σκοτάδι στην αλήθεια και απονεκρώνει την κριτική σκέψη και στάση. Έτσι, οι φασίστες της Χ.Α. την ίδια στιγμή που παρουσιάζονται ως αντισυστημικοί και «φίλιου» προς την κοινωνία, παίρνουν θέση στο πλάι των κρατικών-καπιταλιστικών στρατηγικών που λεηλατούν τη ζωή μας με πρόσχημα την κρίση της «εθνικής μας οικονομίας». Εκτελούν κατά γράμμα τα «δελτία τύπου των κυβερνήσεων». Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι είναι μαζί με τους μεταλωρύχους δοσίλογους της El Dorado Gold στη Β.Α. Χαλκιδική που μεθοδεύουν την καταστροφή του όρους Κάκκαβος, επικροτούν με επευφημίες το πραξικοπηματικό χαρακτήρα κλείσιμο της ΕΡΤ και το πέταγμα στο δρόμο 2.500 εργαζομένων, ψήφισαν στη βουλή με τα κόμματα της συγκυβέρνησης τη διαγραφή των χρεών των ΠΑΕ, όπως και νέο πρόεδρο του ΤΑΙΠΕΔ με αποστολή του το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, καθώς και την πώληση της Αγροτικής Τράπεζας –δηλαδή τη μεταβίβαση της υποθηκευμένης αγροτικής γης- στήνουν δουλεμπορικά γραφεία ευρέσεως εργασίας μόνο για έλληνες, με ημερομίσθιο 15ευρώ [κάτω κι από το ισοπεδωμένο επίσημο ημερομίσθιο των 18ευρώ], ενώ είναι γνωστή κι η συμμετοχή τους σε μπραβιλίκια και «κυκλώματα της νύχτας». Κι ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό... Όποιος παραμένει ακόμα πιασμένος στο αγκίστρι περί του αντισυστημικού ρόλου της Χ.Α. δεν μπορεί πλέον να θεωρείται μόνο αφελής.

Οι φασίστες δεν είναι απλά ένα «θεσμισμένο παρακράτος» ή μια εφεδρεία που ανασύρεται από το καθεστώς όποτε κρίνεται ότι υπάρχει ανάγκη. Δεν συμπληρώνουν μόνο το έργο της αστυνομίας και των κατασταλτικών μεθοδεύσεων ενάντια στους αγωνιζόμενους και τους φτωχούς. Είναι μια ενσωματωμένη καθεστωτική δυναμική καταστολής και κοινωνικής εκπειθάρχησης.

Την ίδια στιγμή, η δημοκρατία μιλάει για «πόλεμο των άκρων» και την ανάγκη «δημοκρατικής συσπείρωσης» ενάντια σε αυτά τα φαινόμενα. Η επίκληση της θεωρίας των δύο άκρων δεν είναι απλά προσχηματική – στην ουσία το «ένα άκρο» το χαϊδεύει και το «άλλο άκρο» το χτυπά. Είναι ταυτόχρονα ένας τρόπος να στοχοποιήσει τον πραγματικό «εσωτερικό εχθρό»: όλα αυτά τα κοινωνικά κομμάτια που αμφισβητούν και θα αμφισβητήσουν τον πολιτισμό των

ανισοτήτων και της εκμετάλλευσης. Και κάτι ακόμα: με τις αναφορές στα δύο «άκρα» επιχειρείται να συμψηφιστεί η ωμή ρατσιστική βία με την κοινωνική αντι-βία, να προσλαμβάνονται πια ως ένα και το αυτό. Η ομογενοποίηση αυτή σκοπό έχει να αποπολιτικοποιήσει τις πράξεις αμφισβήτησης, αντίστασης, ρήξης από την πλευρά των από κάτω. Να τις αποσυνδέσει από το σημείο εκκίνησής τους, που δεν είναι άλλο από την εναντίωση στο καθεστώς και τη δημιουργία ενός άλλου κόσμου. Εξίσωση στην οποία φυσικά ενυπάρχει και η βούληση για τη διατήρηση του μονοπωλίου στην άσκηση βίας από την πλευρά της κυριαρχίας. Το γνωστό καθεστωτικό σύνθημα: «καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται» συμπληρώνεται από το υπόρρητο: «εξαιρουμένης βεβαίως της κρατικής-καπιταλιστικής βίας».

ΑΘΕΑΤΕΣ ΟΨΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ

Η νεοναζιστική συμμορία δεν είναι μόνη της στο εγχείρημα της φασιστοποίησης. Παρακολουθούμε μια συστημική δεξιόστροφη μετατόπιση, υλικότητα της οποίας ήταν και τα αποτελέσματα των εκλογών του περασμένου Ιούνη- τα δεξιά κόμματα κέρδισαν το μεγαλύτερο ποσοστό της εκλογικής πίτας. Το ίδιο το πολιτικό σύστημα –συμπεριλαμβανομένων και των δυνάμεων της αριστεράς- μετατοπίζεται σε όλο και πιο συντηρητικές θέσεις, με πρωτοστατούντα την όλο και πιο ακροδεξιά ΝΔ, που λόγω και της ανάγκης να περιοριστεί η διαρροή ψήφων προς τη Χ.Α. επιδίδεται ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό σε ασκήσεις για το «ποιος θα βγει περισσότερο ρατσιστής».

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, ο προεκλογικός διασυρμός εκδιδόμενων γυναικών ως οροθετικών του AIDS, οι διακηρύξεις του Σαμαρά για «ανακατάληψη των πόλεων», η επιχείρηση κυνηγιού μεταναστών υπό την κυνική ονομασία «Ξένιος Δίας», η δημοσιοποίηση φωτογραφιών συλληφθέντων βασανισμένων διαδηλωτών και τα κελεύσματα της ελληνικής αστυνομίας για χαφιεδισμό, η απόπειρα φίμωσης των αυτοοργανωμένων δομών αντιπληροφόρησης (indymedia, 98fm), οι επιστρατεύσεις απεργών, η στρατιωτικού τύπου κατεχόμενη ζώνη από τους χρυσοθήρες στις Σκουριές Χαλκιδικής και η λυσσαλέα καταστολή των αγώνων των κατοίκων για τη διάσωση του δάσους, το εν μια νυκτί κλείσιμο της ΕΡΤ χωρίς προηγούμενη διαβούλευση, το υπουργικό διάταγμα για τον περιορισμό των διαδηλώσεων στο κέντρο των μεγάλων πόλεων διαμορφώνουν το ασφυκτικό περιβάλλον του νέου καθεστώτος και των αξιών του προς εμπέδωση από τους υπηκόους.

Ωστόσο, η διαδικασία του εκφασισμού δεν είναι μια απομονωμένη στιγμή,

αποτέλεσμα της αναδιάταξης της κυριαρχίας. Αντίθετα, βασίζεται στο ψυχολογικό, νοοτροπικό, πολιτισμικό υπόστρωμα-κλίμα που καλλιεργήθηκε τις προηγούμενες δεκαετίες στους κόλπους της «ελληνικής κοινωνίας». Η ιδιοτέλεια, ο ατομικισμός, ο καταναλωτισμός, ο ανταγωνισμός, η «ανάπτυξη» εγγράφηκαν ως υπέρτατες αξίες της κοινωνίας της ευμάρειας, της εμπορευματικής διαμεσολάβησης των κοινωνικών σχέσεων και της καπιταλιστικής ονειρώξης. Ο σεξισμός υπήρξε πάντα κοινός νεοελληνικός τόπος: η γυναίκα παράλληλα με την παραδοσιακή αντίληψη του ρόλου της στο ελληνικό νοικοκυριό ως «δούλας και κυράς» απέκτησε χαρακτηριστικά «νέο-ιδιοκτησίας», ως περιφερόμενο κρέας στις διαφημίσεις και στα ριάλιτι, ως διαρκώς καλλωπιζόμενη γλάστρα, ως πόρνη ανατολικών προδιαγραφών, ως μετανάστρια για τις «κατώτερες» δουλειές. Ενώ, πάνω στη χρηστική μεταχείριση και εκμετάλλευση των μεταναστών-στριών τις δύο τελευταίες χτίστηκε το «θαύμα» της «ανάπτυξης».

Εμφατικό σημείο του νέου καθεστώτος είναι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης [που αντλούν την καταγωγή τους από τα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης], όπου εγκλείονται χιλιάδες μετανάστες χωρίς χαρτιά, περιμένοντας να απελαθούν. Οι άθλιες συνθήκες και τα βασανιστήρια είναι συστατικά στοιχεία λειτουργίας τους. Οι αποθήκες των «περιττών» βρίσκονται δίπλα μας χωρίς αυτό να παρακωλύει τη ροή της καθημερινότητας. Με τη λειτουργία τους κανονικοποιείται η βιαιότητα. Τα σώματα που στοιβάζονται εκεί δεν αποτελούν παρά πολιτικά απογυμνωμένα σώματα, υλικά προς διαχείριση, χωρίς σημασία, με μια ζωή ανάξια να βιωθεί. Από την άλλη τα στρατόπεδα επανεπιβεβαιώνουν το αρνητικό πρόσημο στον τίτλο του μετανάστη. Για μια ακόμη φορά, οι μετανάστες είναι οι αδιαμφισβήτητοι υποτελείς, οι απειλητικοί «άλλοι», το σημείο μηδέν, εκείνο που σε διαχωρίζει από το τίποτα. Και δεν είναι τυχαίο, ότι η χρήση των στρατοπέδων επεκτείνεται: με την επιχείρηση «Θέτις» εκατοντάδες τοξικοεξαρτημένοι, επίσης «περιττοί», μεταφέρονται εκεί. Η λογική λειτουργίας τους βρίσκεται σε απόλυτη συστοιχία με το χρυσαυγίτικο σλόγκαν «για να ξεβρωμίσει ο τόπος».

Ο ρατσισμός πριμοδοτείται εντατικά, διαπερνά τον κοινωνικό ιστό και τη μαζική κουλτούρα και βρίσκει απήχηση σε ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας. Το «ησυχία, τάξη και ασφάλεια» επανέρχεται δριμύτερο. Ταυτόχρονα, ο νοικοκυραίος μικροαστός, εκείνος που κοιτάει τη «δουλίτσα» του και φροντίζει να διατηρεί την «οικογενειακή γαλήνη» γίνεται ο πρότυπος «πολίτης». Θυμόμαστε την εμετική, προεκλογική δήλωση του υπουργού Λοβέρδου πέρυσι, ότι «η μετάδοση του AIDS γίνεται από την παράνομη μετανάστρια στον Έλληνα πελάτη, στην ελληνική οικογένεια». Το καθεστώς της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής

κρίσης χτίζεται με γνώμονα την εθνική, οικογενειακή και έμφυλη πειθαρχία. Και σ' αυτό συμμετέχει σύσσωμος ο κυρίαρχος πολιτικός κόσμος.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Δεδομένου ότι ο φασισμός ως φαινόμενο και ως διαδικασία είναι συστηματική επιλογή, οι δράσεις και ο λόγος μας χρειάζεται να είναι συστηματικοί και πολυπεπίπεδοι. Εκεί όπου οι νοσταλγοί του Χίτλερ προσπαθούν να επιβάλλουν τον πολιτισμό του μίσους και της ασχήμιας χρειάζεται να είμαστε σταθερά παρόντες/παρούσες. Σε σχολεία, σχολές, σε λαϊκές, σε πλατείες, στο δρόμο. Τα γραφεία που ανοίγουν οι φασιστικές συμμορίες σε κάθε πόλη και κάθε γειτονιά προορίζονται να γίνουν παραστρατιωτικά προπύργια εκμετάλλευσης και καταπίεσης, συντριβής κάθε διαφορετικής φωνής, κάθε κοινωνικής αντίστασης, κάθε ανθρωπινότητας. Να μην τους αφήσουμε χώρο μέσα από τα ζωντανά οδοφράγματα των αξιών μας, του λόγου και των δράσεων μας. Ο αγώνας ενάντια στον κοινωνικό εκφασισμό και τον κανιβαλισμό που επιβάλλει μπλοκάρεται με το πλούτο των προταγμάτων μας, με την ευκρινή τοποθέτησή μας ενάντια στο κράτος, τα έθνη, τα αφεντικά, την πατριαρχία, ενάντια σε ό,τι δυναστεύει τη ζωή μας. Μέσα από τους αυτοοργανωμένους χώρους, τα στέκια, τις καταλήψεις, τις ανοιχτές συνελεύσεις να στήσουμε συλλογικά υποδομές ενάντια στο καθεστώς του φόβου, της εξατομίκευσης, της φτώχειας. Συλλογικές κουζίνες για όλους και όλες, χαριστικά παζάρια, κοινωνικά ιατρεία, μαθήματα αυτομόρφωσης είναι κάποια μόνο εγχειρήματα του δικού μας πολιτισμού που μπλοκάρουν το φασισμό στον πυρήνα του. Ο φόβος δεν μπορεί να κερδίσει τη ραδιουργία της ελευθερίας, η οποία έχει μάθει μέσα στα χρόνια να αντιγυρίζει τα χτυπήματα, τις στρατηγικές, τις μεθοδεύσεις του κόσμου της εξουσίας. Γιατί ο αντιφασιστικός αγώνας είναι μαχητικά ευρύς και συμπεριλαμβάνει ταυτόχρονα το τσάκισμα των ορατών εκφραστών τους, των φυραμάτων της Χ.Α. και των παρακλαδιών της, αλλά και τον ευρύτερο αγώνα ενάντια στη βαρβαρότητα που παράγει συνολικά το κυρίαρχο σύστημα. Ο αντιφασιστικός αγώνας δεν μπορεί παρά να είναι αγώνας ενάντια στην εξουσία. Αδιάλλακτος και αντισυναινετικός, κοινωνικός και μαχητικός.

Και κάτι ακόμη: ο φασισμός δεν πολεμείται με επικλήσεις «δημοκρατίας» γιατί είναι γνήσιο τέκνο της. Δεν αντιμετωπίζεται με «μαχητικές» δηλώσεις και χαρτοπόλεμο καταγγελιών. Δεν πολεμείται χωρίς να υπονομευτούν τόσο οι αιτίες όσο και οι εκφραστές του. Αδιαμεσολάβητα, αντιεραρχικά, αυτοοργανωμένα, να δώσουμε μάχη στις γειτονιές ενάντια στην επέλαση των αφεντικών και των συμμάχων τους.

Οι γειτονιές μας, γειτονιές που πλήττονται περισσότερο από τη βαρβαρότητα των κυρίαρχων, θα συνεχίσουν να είναι ζωντανές, προπύργια αλληλεγγύης ενάντια στην εξατομίκευση, το φόβο και το μισανθρωπισμό, **προπύργια αγώνα ενάντια στις διαθέσεις των ηγεμόνων και των γελοίων φίλων τους.**

